

[Đồng Nhân Tiểu Ngạo Giang Hồ] Trúng Kế Rồi! Chạy Mau!

Chương 5 : Chương 5: Sao Lại Thế...? Đừng Mà...

Tôi quả thật chả hiểu người đang nói gì, nhưng vẫn hấp tấp định quỳ xuống, ai ngờ cuống quá vướng phải chân ghế, suýt thì làm một màn “vồ ếch” tuyệt đẹp. May mà có sư nương nhanh tay lẹ mắt dìu tôi, lại còn nói giúp tôi: “Sư huynh, rốt cuộc là có chuyện gì, huynh mau nói đi. Lỡ Anh nhi nó thật sự không biết thì sao?”

Ánh mắt sư phụ vẫn không rời khỏi người tôi, nhưng ánh mắt đã dịu đi một ít: “Nhớ năm xưa khi nhận người làm đồ đệ, ta chỉ một lòng mong mỗi sẽ dạy dỗ người nên người để sau này truyền cho chức vị chưởng môn nhân. Vậy mà thực không ngờ, chuyện tà trời như vậy mà đến cả ta và sư nương người người cũng cũng dám giấu!”

Đoạn người kích động nhìn sư nương: “Sư muội, nó thế mà... thế mà là thân nữ nhi đó!”

Sét - giữa - trời - quang!

Tôi... tôi thực sự chẳng dám tin vào tai mình nữa rồi. Tôi là nữ tử? Sao có thể...?

Nhưng không ngờ sư nương vẫn bình tĩnh đến lạ: “Là nữ nhi thì sao? Anh nhi là một tay muội nuôi nấng, huynh muốn đuổi nó, muội tuyệt đối không cho phép!”

Tôi kinh ngạc nhìn nàng, không lẽ sư nương...

“Sư muội, có phải muội đã sớm biết...?”

Sư nương thở dài: “Lúc Anh nhi mới nhập môn, muội đã thấy rất kì lạ rồi, làm gì có nam hài nào lại thanh tú đến mức có thể nhầm lẫn với nữ hài như vậy?”

Càng ngày muội lại càng không an lòng. Nét trẻ con trên mặt Anh nhi mất dần, nhưng thay vào đó không phải nét cương nghị khảng khái của nam tử, mà là dịu dàng tinh tế của nữ tử. Làn da ngày càng trắng nõn, đường kiếm cũng ngày một mềm mại.

Cũng may, thân thể Anh nhi không tốt, muội bèn mượn cớ cho nó tắm trong phòng, định hôm nào tìm lúc thích hợp nói chuyện với nó, không ngờ... Sư huynh, không phải là Anh nhi cố tình giấu giếm, mà là huynh không quá để tâm đến nó thôi”.

Sư phụ bóp trán: “Vậy giờ muội bảo ta phải làm sao? Thu nhận thì cũng đã thu nhận rồi, nhiều năm như vậy, muội nghĩ ta thực không có chút tình cảm gì với nó sao? Nhưng chức trưởng môn nhân chỉ có thể truyền cho nam tử, chúng ta không thể phá vỡ môn quy được!”

Tôi sợ quá vội quỳ xuống, nước mắt giàn giụa: “Sư phụ! Đừng mà sư phụ! Nếu thực sự có ngày đó, con sẽ tự động rút lui nhường chức trưởng môn cho sư đệ khác, chỉ xin người đừng đuổi con đi!” Tôi dập mạnh đầu mấy cái, khóc nức nở, “Đoạn Anh Tử con xin thề, nếu con có ý đồ gì với ngôi vị trưởng môn, vạn kiếm xuyên tâm, chết không toàn thây!”

Sư nương quát: “Anh nhi!” Rồi nàng liên tục niệm ‘đồng ngôn vô ký’ (Trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ).

Sư phụ đành nói: “Được rồi, Anh nhi, sư phụ tin con thêm lần này, tuyệt đối không được khiến ta thất vọng”.

.....

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mấy năm này tôi trải qua trong nơm nớp lo sợ và liều mạng che giấu thân phận của mình. Da trắng thì phơi đen, giọng nói thì ăn thảo khiến nó trầm hơn, cố gắng luyện tập để đường kiếm ngày càng sắc bén... Song vẫn biết có một ngày giấy chằng gói được lửa, bị vạch trần cũng chỉ là việc sớm hay muộn.

Tết Trung Thu năm mười tám tuổi, tiểu sư muội một khóc hai nháo ba thắt cổ đòi tôi đưa xuống núi chơi. Đến sư phụ cũng bị làm phiền đến mức phát tay đuổi người, nếu không đệ tử phái Hoa Sơn uy danh thiên hạ đều sẽ biến thành gấu trúc mất.

Nhưng nếu như tôi biết chuyến đi này sẽ gặp phải thiên sát cô tinh (Sao chiếu mệnh của một người, nghĩa là tất cả những người thân xung quanh người đó sẽ gặp tai họa), có đánh chết tôi cũng sẽ bám chặt lấy chân sư phụ không chịu đi.

Vui chơi thoải thích rồi, trên đường trở về, chúng tôi chợt nghe thấy tiếng quát cực kỳ chói tai: “Đụng vào lão tử mà chỉ xin lỗi có một câu là xong hả? Đâu có dễ vậy!”

Tôi nhất thời hiếu kỳ, bèn nói với Lục sư đệ và tiểu sư muội: “Hình như bên kia xảy ra chuyện gì, ta đi qua xem một lát” Rồi không đợi họ kịp phản ứng đã ném đồ trên tay cho Lục Đại Hữu, vận công bay mất.

Đến gần nơi phát ra tiếng nói, tôi mới phát hiện té ra chẳng phải ai xa lạ, là Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng phái Thanh Thành chứ ai vào đây. Bọn chúng đang xô xát với một nam tử quần áo rách rưới. Hoặc không thể gọi là “xô xát”, vì Hồng Nhân Hùng nét mặt dữ tợn đang nắm lấy cổ áo anh ta, còn nam tử mặt lem luốc vẫn trơ trơ nhìn không ra cảm xúc gì.

Tôi bèn tìm một cành cây khá chắc chắn cách đó không xa rồi khẽ khàng đáp xuống, định xem tình hình trước rồi tính tiếp. Vừa lúc đứng vững trên chạc cây, ánh mắt nam tử kia vốn vô hỉ vô bi (không vui không buồn) chợt lia qua, mang theo buốt lạnh sắc bén như trăm lưỡi dao cắt da xé thịt nhằm thẳng vào tôi.

Sống lưng đột nhiên lạnh toát, tôi cứng người. Nhưng chỉ trong một chớp mắt, anh ta rũ mi, ánh mắt lại trở về vẻ bất cần như cũ. Kỳ quái, chẳng lẽ là tôi thần hồn át thần tính?

Hồng Nhân Hùng tức giận nhìn anh ta: “Này, ông nội mày đang nói chuyện với mày đấy! Nhìn đi đâu thế hả?”

Đoạn hấn dùng dùng thoa má: “Mẹ kiếp! Súc sinh mày đi không có mắt hả? Làm bẩn bộ quần áo mới của lão tử rồi, định đền thế nào đây hả?”

Hầu Nhân Anh đứng cạnh hấn liền can ngăn: “Sư đệ, thôi bỏ đi, cần gì phải chấp nhặt mấy kẻ thấp kém chỉ biết ngựa tay xin tiền”.

A phi! Tôi xem mà muốn nhổ nước bọt vào mặt hấn. Nếu thực sự muốn khuyên can thì đã sớm khuyên can rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ mới lên tiếng chứ, còn ở đó diễn nguy quân tử! Huống hồ, hấn là có ý gì đấy hả? Năm xưa tôi cũng là dùng hai bàn tay này để kiếm tiền đấy! Kẻ thấp kém cũng có tự trọng của kẻ thấp kém được không! Mi có ý kiến phỉ?

Hồng Nhân Hùng có vẻ hơi nguôi bớt, nhưng hấn vẫn không cam lòng: “Thôi được, đệ nghe huynh. Có điều không thể bỏ qua cho tên súc sinh này dễ dàng thế được. Đệ phải móc mắt hấn, nếu hấn đã không có mắt nhìn đường thì dứt khoát để cho hấn mù luôn!” Rồi giơ tay nhằm vào mắt nam tử.

Giận quá mất khôn, tôi quên bém mấy lời dặn dò của sư phụ, xông ra đá bọn chúng lần mấy vòng, khinh bỉ lắm lắm: "Cẩu hùng dã trư, Thanh Thành tứ thú" (Gấu chó lợn lòi, bốn con thú ở phái Thanh Thành) Sau đó quay sang hỏi người nọ, "Không sao chứ?"

Ánh trăng mờ nhạt chiếu lên mặt anh ta, lộ ra đôi mắt đen như hắc thạch anh đẹp đến mức ngay cả kẻ tự nhận đã duyệt qua hết mỹ nhân là tôi cũng không nhìn được mà nín thở. Trong khoảnh khắc, tựa như tất cả tâm can đều bị nhìn thấu.

Nhưng chưa ngẩn ngơ được bao lâu thì giọng điệu đáng đánh của Hồng Nhân Hùng lại đập vào tai: "Chết tiệt! Kẻ không biết điều nào thế? Không muốn chết thì mau tránh ra, đừng có ăn no rừng mỡ!"

Tôi (≡□□□)□. Mi mới ăn no rừng mỡ, cả nhà mi mới ăn no rừng mỡ, một trăm dặm quanh mi... Ấy, không đúng, vậy chẳng phải có cả mình sao... Được rồi, Hầu Nhân Anh bên cạnh mi cũng ăn no rừng mỡ!

Nhưng tôi vẫn nén giận: "Hồng huynh, đã lâu không gặp".

Bấy giờ bọn chúng mới lóp ngóp bò dậy, xong đứng thì đứng, vẫn không quên giễu cợt: "A, là Đoạn huynh. Chẳng biết cô tiểu sư muội mít ướt của huynh thế nào rồi? Lúc bị bắt nạt có còn khóc to gọi 'đại sư ca', 'đại sư ca' nữa không?"

Nhắc đến chuyện cũ, mặt tôi nhất thời đen lại. Hai tên khốn kiếp không biết liêm sỉ này có một lần lên núi Hoa Sơn đưa quà mừng sinh thần tiểu sư muội, chẳng ngờ lại nảy sinh ý nghĩ không đúng đắn với nàng. Tiểu sư muội chỉ mới được sư phụ dạy cho vài chiêu thức phòng thân, dĩ nhiên đánh không lại bọn hắn, suýt chút nữa thì bị khinh bạc. May mà đúng lúc tôi không thấy nàng trong buổi tiệc bèn sốt ruột đi tìm, nếu không... đến nghĩ tôi cũng chẳng dám nghĩ tiếp nữa.

Sự việc lần đó như quăng một cái tát thật mạnh vào mặt sư phụ, chưởng môn phái Thanh Thành cũng đã gửi thư xin lỗi, hứa sẽ trừng trị thích đáng, vậy mà xem tình huống hiện tại, chúng vẫn cứ chứng nào tật nấy.

Tôi xông lên bóp cổ Hồng Nhân Hùng: “Các người có thể xem thường ta, nhưng không được khinh khi tiểu sư muội!” Tiểu sư muội giống như muội muội ruột của tôi, là viên minh châu trong tay chúng tôi, không một ai được phép sỉ nhục nàng như thế! Trừ phi bước qua xác tôi trước!

Mặt Hồng Nhân Hùng đỏ lên, ra sức giãy giụa, nhưng tôi vẫn cố tình không nới lỏng tay. Những kẻ như thế này, phải cho chúng nếm một chút vị đắng mới tốt. Hầu Nhân Anh ở bên cạnh định rút kiếm thì tôi đã lạnh giọng: “Người cứ việc giết ta, xong tính ta người cũng biết, nếu ta mà chết thì nhất định phải kéo theo một kẻ làm đệm lót xác. Chẳng hay, người thấy Hồng sư đệ này của người có thích hợp chăng?”

Hắn tái mét mặt vội vàng cầu xin: “Đoạn huynh, xin huynh niệm tình chúng ta đều là đồng môn Ngũ Nhạc phái mà giờ cao đánh khế, giờ cao đánh khế!”

Mắt thấy Hồng Nhân Hùng sắp không xong, tôi mới hơi nới tay ra: “Tha cho hắn cũng được thôi, nhưng hiển nhiên là có điều kiện”.

Hầu Nhân Anh run run: “Điều kiện? Điều kiện gì?”

Tôi nói: “Để ta dẫn nam tử kia đi, y là bằng hữu của ta, sau này dù có vô tình gặp lại các người cũng không được gây phiền phức cho y!”

Hồng Nhân Hùng vừa thở gấp vừa gật đầu lia lịa: “Đã biết”.

Lúc này tôi mới hài lòng xoay người, cười ôn hoà kéo tay nam tử: “Bằng hữa, chúng ta đi thôi, ta mời huynh uống rượu. Còn lúc nãy, huynh cứ xem như bị chó cắn đi!”

Chỉ là chưa đi được bao xa, sau lưng chợt nghe tiếng vật nhọn xé gió, sau đó trời xoay đất chuyển một trận, thân thể chợt rơi vào một lồng ngực lạnh lẽo.

Thời gian qua đang bí ý tưởng, thật sự rất xin lỗi mọi người. Mỗ Phong điên cuồng vẩy khăn tay, ta trở lại rồi đây.

Cuối cùng “đại ma đầu” nhà ta cũng lên sàn, thực mừng đến muốn rớt nước mắt. Mỗ Phong không phúc hậu nghĩ, những chuỗi ngày “đau khổ” của tiểu Anh Anh sắp bắt đầu rồi

LINK Truyện:

[Đồng Nhân Tiểu Ngạo Giang Hồ] Trúng Kế Rồi! Chạy Mau!

<http://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dong-nhan-tieu-ngao-giang-ho-trung-ke-roi-chay-mau-2690680.html>

LINK Chương này:

Chương 5: Sao Lại Thế...? Đùng Mà... <http://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dong-nhan-tieu-ngao-giang-ho-trung-ke-roi-chay-mau-2690680/chuong-5.html>